

Jämställdhets- och jämlikhets- arbete i grundskolan

TACK FÖR ATT DU såg och hörde mig.”
”Tack för att du synliggjorde mångfald.”
”Tack för att du alltid talade med respekt och var öppen.”
”Jag vågade komma ut.”
”Varje gång jag tänker säga ”vi**u” tänker jag på dig och vad du alltid sa!” *)

DE HÄR ORDEN finns på små lappar, i meddelanden på Messenger och på avslutningsgåvors kort. Det är mina elever som skrivit dem, en del 10 år efter att de gått ut grundskolan. De här meddelandena finns sparade och jag läser dem ibland. Jag läser dem för att påminna mig själv om hur viktigt det är att synliggöra mångfalden bland oss och att ifrågasätta negativa normer. Hur viktigt det är att prata om annat än flickor och pojkar då man försöker få elevers uppmärksamhet, hur viktigt det är att ge ord för olika könsidentiteter och sexualiteter. Hur viktigt det är att se till att det finns en toalett för alla, viktigt att ifrågasätta kollegans skämt och viktigt att ta tag i varje ”homo” som slängs ut som ett skällsord. Hur viktigt det är att höra och se individerna som sitter där framför en.

FÖR DÄR SITTER DE, varje dag, och suger i sig allt man säger och gör. Jag minns ju själv mina lärare från högstadiet och jag är över 40 år gammal! De här typerna kommer att minnas oss. Vi är där varje dag, i flera års tid och det vi säger, skämtar om och gör finns i dem. Länge.

DE LÄR NOG SIG de där oregelbundna verben fast jag lägger dem åt sidan en lektion och pratar om det de frågar och ifrågasätter på sitt sätt. För grundskolans uppdrag är att fostra samhällets medlemmar minst lika mycket som det är att klämma i dem kunskap. Tonåringarna prövar

sig fram; vad kan man säga? Vad kan man skämta om? Var går gränsen? De hör och ser så mycket och bearbetar det. De formas till de vuxna de skall bli. Till de unga vuxna de redan är. De bearbetar och ifrågasätter, ofta klumpigt, så där som man gör när man är tonåring och vet och kan allt.

”HAR NU INTE FEMINISMEN gått för långt nuförtiden?”

Vadå nuförtiden – du är 13 år gammal, tänker jag och tar ett djupt andetag. Klart det var någon annan som sade det, kanske en familjemedlem, kanske någon i ett kommentarsfält. Då undrar de om det faktiskt kan vara så att feminismen är något negativt, om det kan vara så ”att feminismen är onödig när ju kvinnor får rösta och allt” eller varför alla måste ha ett ord för sin sexualitet, för ”vad angår det någon annan vad de är”.

DÅ TÄNKER JAG att de där oregelbundna verben kan vänta och så pratar vi om vad de på riktigt vill veta, varför det är viktigt att var och en har rätt att identifiera sig själv, varför det är viktigt att bemöta alla med respekt, varför tolerans är ett tokigt ord och självklart om vad feminism på riktigt handlar om.

JAG HAR BLIVIT KALLAD vi**u- tant, femin*zi och blomsterhatt. Men jag har också fått de där tacken, de där lapparna och meddelandena och jag tänker att det är där här jag på riktigt finns till för där på skolan.

Henni Wendelin
Ämnes- och klasslärare

*) Jo, det är äkta elevkommentarer jag citerat.

Tänk om